

„Jöjj a Szentek szentjébe!”

Kedves Testvérek, ez a mai vasárnap számunkra sok mindenben a gyülekezet ünnepe, annak az ünnepe, hogy Isten összegyűjti az ő népét. Egyrészt a konfirmáció miatt, hiszen arról tesznek ma vallást többen, hogy Isten hogyan szólította meg őket, hogyan vonta be őket az ő népébe. Másrészt ma mutatjuk be azokat, akik ennek a gyülekezetnek a tagjaivá lettek ebben az évben. Délután pedig gyülekezeti délutánon leszünk együtt.

Mégis nem annyira az Isten népéről és egyházáról fogok szólni ennek az igének az alapján, mert nem is erről szól. Sokkal inkább ennek a közösségnek, Isten népének a titkáról, hogy mitől más ez, mint minden közösség. Ebben az igében ez úgy fogalmazódik meg, hogy csodálatos felszólítást kapunk, hogy: lépünk be a Szentek szentjébe! Lépünk be az Isten közösségébe! Egy közösség van az egész világon, amelyikre igaz ez, akik az Isten színe előtt kell, hogy éljenek, akik arra kapnak felhívást, hogy újra és újra belépjenek az Isten jelenlétebe. Ez az Isten népe, Isten egyháza az egész világon.

Hadd mondjam azt, hogy nem magától értetődő belépni Isten jelenlétebe. Ne gondolja senki azt, hogy azért, mert itt vagyunk vasárnapról vasárnapra, azért mert a kifejezések, hogy: „imádkozunk, Isten elé jövünk, belépünk a jelenlétebe” újra és újra elhangoznak, vagy azért, mert megköszönjük, hogy Isten jelen van közöttünk, azért ez olyan magától értetődő, automatikus vagy egyszerű dolog lenne. Pont arról szól ez az ige, hogy mennyire nem magától értetődő dolog ez. Ugyanakkor azonban elengedhetetlenül fontos. Úgy mondanám, hogy miközben egyáltalán nem triviális, a másik oldalról semmi nincs, ami felérne ezzel, fontosabb lenne, minthogy az Isten jelenlétében, Isten közelségében éljünk.

Éppen ezért tehát – ki járulhat Isten színe elé? Mit jelent Isten jelenlétebe belépni? Mi ennek az ára? Mi ennek a jelentősége? A zsidókhöz írt levél szerzője erről beszél. Mindezt pedig úgy teszi, hogy az ószövetségi áldozati, istentiszteleti kultuszt ismétli el a levél olvasóinak, és ennek fényében magyarázza el, hogy mit jelent önkik Jézus Krisztus által belépni Isten színe elé. A mostani igében pedig bátorítja őket. Bátorítja ezeket a keresztényeket, akikre különböző nagy nyomások nehezedenek: felhagynák már a hitüket, üldöztetés van, félreteszik őket, az életükkel játszanak. Bátorítja őket, hogy: maradjatok meg a hitben, járuljatok az Isten színe elé, lépjetek be az Ő jelenlétebe.

A konfirmandusok számára hadd mondjam, ez az örömhír! Hogy bármikor szabad utatok van Isten színe elé, hogy teljes bizalommal jöhettek, megnyílt az út. Erről tesztek ma bizonyosságot, erről kaptok ma ígéretet. Az egész gyülekezetnek mondom, hogy erősítsen ez bennünket, amit a zsidókhöz írt levél szerzője mond.

Nézzük tehát, hogyan fejt ki ezt a nagy és csodálatos titkot a szentíró. A most olvasott részek előtt a 9. és a 10. részben az ószövetségi áldozatokról ír. Különös tekintettel van az évenként bemutatott nagy engesztelő, a nagy bűnért való áldozatra. A bűnökért újra és újra bemutatott áldozatokat hasonlítja össze Jézus Krisztus áldozatával, keresztthalálával, amely egyszer és mindenkorra megtörtént, és amely tökéletes. Ennek alapján járulhatunk mi Isten színe elé.

Ahhoz, hogy ezt megértsük, szólnom kell a szent sáturnak, majd később a templomnak a beosztásáról. A szent sátor volt az istentisztelet helye, amikor még a pusztában vándorolt Mózes vezetésével Isten népe. Aztán eljött az az idő, amikor Kánaánban letelepedve templomot építettek. A sáturnak, majd a templomnak a beosztása ugyanolyan volt, mindkettő két nagy részre oszlott. Az egyik volt a szentély az épületen belül, a másik meg a Szentek szentje. Ezt a szentélytől egy hatalmas nagy kárpit vagy függöny választotta el. A Szentek szentjében volt a Szövetség ládája. Benne voltak a Szövetség táblái, a Tízparancsolat két táblája. Benne volt Áron kivirágzott

vesszeje, benne volt egy aranyedény, amelyben a mannából volt, amit a pusztai vándorlás alatt ettek. Mindez emlékeztette Isten népét, hogy Isten velük van, velük jár, őhöz tartoznak. A Szövetségláda tetején két angyal volt kifaragva, ezek a dicsőség kérubjai, dicsőség angyalai. A két angyalon, ill. közöttük lakott – az ő hitük szerint – Isten dicsősége, Isten jelenléte. Amikor Mózes megépítette a szent sátor, akkor leszállt arra Isten dicsősége, Isten jelenléte betöltötte. Ezért Mózes – azt olvassuk – nem tudott bemenni a sátorba. Amikor Salamon megépítette a templomát és felszentelték, imádkoztak, akkor Isten dicsősége, Isten jelenléte szállt le a templomra, és nem tudtak belépni oda. Tehát a Szentek szentjében Isten különleges, megfoghatatlan módon jelen van. Az az Isten, aki azt mondja, hogy nem lakik kézzel csinált templomokban, mégis az ószövetségi gondolkodásban Isten jelen van az ő népe között. Ott trónol a Szövetségláda tetején. Erre a helyre, Szentek szentjébe senki nem mehetett be, csak Izrael főpapja, egy évben egyszer. Ezért volt ott a kárpit. A főpap egy évben egyszer, amikor bemutatta a nagy bűnért való áldozatot az egész nép nevében, miután először önmagáért mutatott áldozatot, belépett Szentek szentjébe. Egyedül a főpap, egy évben egyszer, néhány rövid pillanatra állhatott meg Isten jelenlétében, Isten színe előtt. Érezzük ennek a helyzetnek a feszültségét, hogy egyrészt jelen van Isten az ő népe között, ott van Szentek szentjében, másrészt az ő népe, a zsidók nem mehetnek be elé, nem léphetnek be oda, javarészüket az életében soha nem.

Miért nem? Azt mondja a zsidókhöz írt levél szerzője, azért nem, mert az ószövetségi áldozat sohasem tudta lelkiismeretükben tökéletessé tenni az oda járulókat. Ezért kellett évről évre bemutatni az áldozatot, mert a lelkiismeretük sohasem lehetett tiszta. Azt, hogy Isten megbocsájtott nekik, abban a mélységben és szabadságban és állandóságban, hogy bármikor odamehessenek elé, nem élhették át. Kaptak bocsánatot, de az ismétlődő áldozatok újra és újra bizonyosságot tettek arról, hogy ez a bocsánat korlátozott. A múlt bűnei lehet, hogy el lettek rendezve, de ők nem lettek mások még Isten szemében. Továbbra is bűnösök, továbbra is bizonytalan, hogy mikor állhatnak meg Őelőtte. Sohasem érezhették magukat arra alkalmasnak és arra méltónak, hogy a szent Isten jelenlétébe belépjenek, hogy megálljanak Isten előtt, mert mi van, ha a szent Isten a maga szentségéből ítélettel válaszol az ő bűnös életükre nézve. Ezt jelképezte a kárpit, hogy nem nyílt meg az út Isten jelenlétébe, Isten színe elé a maga teljességében. Ez az érzés, amit ők érezhettek, ez a fal, hogy van Istennel kapcsolat, de nincsen egy egészen mély bizonyosság és közelség vele.

Ez az érzés ott van ma is nagyon sokatok szívében. Ahogy a zsidókhöz írt levél szerzője mondja, hogy az az áldozat nem tudta lelkiismeretében tisztává vagy tökéletessé tenni az odajárulókat. Igazából Isten jelenlétébe, Isten színe elé az kívánczik, az jut el az imádságaiban ide, az találkozik Isten jelenlétével egy istentiszteleten, akit a saját szíve nem tart vissza. Akit a saját rossz lelkiismerete nem tart távol. Annyira sok ember van, aki vágya az Isten jelenlétébe, Isten színe elé, hogy találkozzon vele, de ott van a fal, mint ahogy ott volt az ószövetségben a kárpit. Nem tud belépni, mert nem szabad és nem tiszta lelkiismerete. Ha így érzel, akkor azt hallod meg, hogy amiről a felolvasott ige beszél, hogy nekünk is teljes bizalmunk van belépni a Szentek szentjébe. Járuljunk hozzá! Lépünk be! Valami olyanra hív a zsidókhöz írt levél szerzője, ami soha korábban meg nem adatott az Isten népének az ószövetségben, ill. teneked.

Mielőtt arra hívnálak benneteket, hogy akkor lépünk be, azért gondolkozzunk el, miért nem léphettek be az ószövetség népének tagjai. Miért volt ott a kárpit? Hogyan nyílik meg az út?

Azt mondja a zsidókhöz írt levél szerzője, hogy Jézus Krisztus által, az ő vére által a kárpiton, azaz ő testén keresztül nyílt meg az út. Mit jelent ez? Az írja korábban a zsidókhöz írt levél szerzője, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Ez egy alapvető törvény. Az van emögött, hogy Isten az ő népének az ószövetségben nem bocsáthat meg csak úgy. Ez ugyanígy van most is. Isten nem mondhatja azt az ő népének, hogy: „Vétkeztetek, áthágtátok az én akaratomat, az én törvényemet, nem számít, megbocsájtok.” Az egész ószövetségi áldozati kultuszba az volt beírva, azért kellett újra és újra állatokat áldozniuk, hogy emlékezzenek arra, hogy a bűnért halál jár. De Isten életet akar. Nem mintha Istennek kellett volna azok az állatok, Isten nem azért bocsájtott

meg, mert bikákat, meg tulkokat vágatak neki és áldoztak. Ahogy a zsidókhoz írt levél szerzője mondja. ez csak emlékeztette a népet, földi mása volt az igazinak, a mennyeknek, annak, amikor majd Jézus eljön, és bemutatja az áldozatot. Az egész gondolkodásban ott van az, hogy ahhoz, hogy valaki belépjen Isten jelenlétebe, hogy megtisztuljon, hogy képes legyen, joga legyen belépni Isten jelenlétebe, áldozatra van szükség. Ahhoz egy életnek oda kel adatnia. Ahhoz valaki vérenek ki kell ontatnia. Mert vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.

Miért Jézus vére által lépünk be Isten jelenlétebe? Azért mert azt az áldozatot, amely ismétlődött évről évre, újra és újra, felváltotta Jézus egyszeri és tökéletes áldozata. Amikor Ő, mint az igazi Főpap, bement a mennyei Szentek szentjébe, hogy bemutassa az áldozatot. Mi ez az áldozat? Magán mutatja be, önmagát áldozza oda. Ahogy a kárpit takarta Isten dicsőségét, úgy rejtette el Jézus teste az Isten dicsőségét sokak számára. De aztán eljött az a nap, amit Márk evangéliumában olvastunk, amikor Jézust elítélik, megfeszítik, és amikor Jézus kileheli a lelkét, felkiáltott, és meghalt, akkor a templom kárpitja kettéhasadt. Ami azt hirdette, hogy szabad az út Isten jelenlétebe. Kedves testvérek, nézzetek mindig úgy erre a falra, ami itt mögöttem van, hogy ez ezt jelképezi, és ma ezért lett így díszítve. Emlékeztessen ez bennünket mindig arra, hogy a templom kárpitja kettéhasadt, hogy Jézus halála által ledőlt az a fal, ami Isten, a szent Isten és a bűnös ember között van. Szabad az út az Ő jelenlétebe. Az Ő vére által, az Ő halála által beléphetünk oda.

Azt mondja erről az útról a zsidókhoz írt levél szerzője, hogy ez egy új és élő út. Jézus egy élő út az Atyához. Hogyan értsük ezt? Szemben az évenkénti áldozatokkal – ami egy holt cselekedet volt -, nincs meg az élő kapcsolat, a szabad és tiszta lelkiismeret, amivel Isten színe elé állhattak. Élő út – de sokak számára halott dolog a keresztyénség. Akik mennek, imádkoznak, valami működik, de nem él. Nincs ott a szabadság: belépni Isten jelenlétebe, találkozni Vele. Nincs a bizonyosság a szívedben, hogy megtisztultál a rossz, a gonosz lelkiismerettől – akkor ez egy halott dolog. Amikor ezt hirdeti számunkra ez az ige, hogy megnyílt az út, szabad és élő út van, akkor arról van szó, hogy a keresztyénség nem vallásgyakorlás. Ez az öt ember sem erre tesz ma fogadalmat, hanem, hogy a Krisztussal való élő kapcsolatban élnek, és vele járnak, hogy Őt követik. Hogy szabad az út Isten jelenlétebe.

Hogyan és miért mehetünk be? Amikor ezen az úton megyünk, ami Krisztus halála által nyílt meg a számunkra, akkor Jézuson keresztül megyünk. Amikor Jézuson keresztül, az Ő nevében, az Ő bocsánatát elfogadva, az Ő kegyelme által átmosva megyünk Isten színe elé, akkor nem úgy érkezünk meg, ahogy indultunk. Azaz Isten, az Atya Krisztusban tekint ránk. Amikor rád néz, akkor közted és maga között ott látja Jézust, és az Ő keresztjét, az Ő bűneinkért való helyettes áldozatát. Ezért amikor elé megyünk Jézusban, akkor Jézus, a Főpap úgy ad az Atya színe elé: „Atyám, itt vannak azok, akiket én megtisztítottam, akikért a véremet kiontottam, akik számára a bocsánatot, az igazságot, a megigazulást megszereztem. Nézd, Atyám, az én nevemen keresztül mennek ők hozzád, én bennem mennek ők Teled:” És az Atya, amikor ránéz, akkor az Ő Fiát látja, az Ő tökéletes igazságát, engedelmességét és tisztaságát. Nem azért, mert magunkban azzá lettünk, hanem azért, mert hitünkben a Lélek munkája által Krisztussal egygyé lettünk.

Most jött el a pillanat, hogy meghirdessem: Szabad az út! Szabad az út mindenkinek, aki itt van, akár először, akár újra. Ha Jézusban, ha Jézuson keresztül tudsz jönni, szabad az út Isten jelenlétebe! Ő megszabadít rossz lelkiismerettől, az Ő megbocsájtó szava formálhatja az életedet, a lelkedet. A kétely, a bizonytalanság, a fal, ami ott van közted és közte - egyszer és mindenkorra ledőlhet. Ezért mondja hát a szerző, hogy teljes bizalommal járulhatsz Isten elé, *„mivel pedig atyámfiat teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, járuljunk azért oda igaz szívvel, és teljes hittel.”* Teljes bizalom – azt mondják a bibliamagyarázók, hogy ez a szó a görög városállamokban a polgár demokratikus jogára utal, arra a kiváltságra, ahogy nyíltan, bizalommal, szabadon szólhat. Elmondhatja a véleményét. Akinek

nem volt polgárjoga, az nem szólalhatott meg, de akinek igen, az teljes bizalommal és szabadsággal szólhatott.

De talán jobb, ha máshogy próbáljuk megérteni ezt. Amikor valaki igazán bízik bennünk, és szeret minket, amikor teljes bizalommal jön (talán azoknál láthatjuk ezt, akiknél még nem sikerült lerombolni, a kicsi gyerekeinkben). Ez az a bizalom, amiről beszél, hogy így mehetsz Istenhez, ez a te kiváltságod, hogy szabadon, bizalommal, megtisztított lelkiismerettel, őszinte lélekkel mehetsz az Isten jelenlétebe. Ez az egyház titka, mert egyedül ez az, ami bennünket összetart. Ez az a láthatatlan titok, ami miatt az Isten népe más minden közösségtől, hogy Krisztusban, Vele találkozunk újra és újra, és ez visszasugározhat egymásra.

Tehát az Atya bennünket, benneteket vár. Az út megnyílt. Az út szabad. Innentől már csak a tiéd a döntés, hogy belépsz-e az Isten jelenlétebe. Nektek, akik ma konfirmáltak, illetve keresztelkedsz, írja a Szentlélek a ti szívetekbe ezt, hogy akármi történik a következő években és évtizedekben, teljes bizalmatok lehet az Isten színe elé járulni. Örömben és bajban, küzdelemben és nehézségben, sikerekben, teljes bizalommal mehettek az Ő színe elé, mert a Krisztusban tökéletesen eleget tett minden bűnökért. Így jöjjünk hát, és buzdítsuk egymást a következő évekkel, jöjjünk a Szentek színebe, lépünk be az Ő jelenlétebe, hogy aztán majd az Isten jelenlétében legyünk mindannyian, amikor fogadalmat és hitvallást tesznek a mi testvéreink. Ámen.

Hangfelvételtől lejegyezte Fejérvári Nóra